

ทุกๆ วัน เวลาประมาณ ๕-๖ โมงเย็น พระเดชพระคุณ หลวงพ่อทัตตชีโว(พระภาวนาวิริยคุณ) มักออกไปเดินสำรวจตรวจวัด โดยมีหลวงพี่รูปสองรูปเดินตามหลัง ติดตามด้วยอุบาสกอีกคนหนึ่ง และอาจได้ผู้ติดตามเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นขบวนเล็กๆ ในระหว่างทาง หลายรูปหลายคนในขบวนนั้นมักจะพกสมุดบันทึกและปากกาติดตัวอยู่เสมอ แรกๆ ที่ท่านเปิดโอกาสให้พวกเราในอาศรมบันทึกติดตามไปด้วย ท่านมักจะใช้วิธีชักชวนให้ออกเดินตรวจวัดด้วยกัน โดยพูด

เปรยๆ ให้พวกเราที่เป็นเด็กวัดและพระเลขาฯที่นั่งทำงานใน
อาศรมบัณฑิต ซึ่งเป็นสำนักงานวิชาการของท่านได้ยินว่า

“ลูกเอ๊ย นิ่งหลังขดหลังแข็งกันมาทั้งวันแล้ว ออกไปเดิน
ยืดเส้นยืดสายกันบ้างเถอะ”

ส่วนใครจะไปด้วยหรือไม่ท่านไม่เจาะจง แต่เรื่องที่ต้อง
มองตากลنگกันเอง คือ ใครจะอยู่เฝ้าสำนักงานอาศรมบัณฑิต ..?

เวลาเดินตรวจวัดพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ไม่ค่อยคุยกับ
ผู้ติดตาม แต่ยิ้มแย้มแจ่มใสทักทายกับผู้ที่ท่านพบปะระหว่าง
ทางทุกคน ถ้าไม่พบใครท่านจะเดินเงิบๆ ดูนั่นดูนี่ ซี้ให้
พวกเราเก็บขยะบ้าง ท่านเก็บเองบ้าง พบสิ่งใดชำรุดเสีย
หายจะต้องซ่อม ต้องเปลี่ยน ท่านจะสั่งให้จดบันทึกไว้เพื่อ
แจ้งให้ผู้รับผิดชอบมาจัดการโดยด่วน ในระหว่างที่เดินกัน
เงิบๆอยู่นั้น เข้าใจเอาเองว่า คงมีบางเรื่องที่ท่านมองเห็น
แล้วนำมาตรึงระลึกถึงหลักธรรมหรือคำสอนของครูบาอาจารย์
ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ ที่ควรจะต้องนำมาตักเตือน สั่งสอน
พระภิกษุสามเณรลูกศิษย์ลูกหาอยู่ไม่ใช่่น้อย

เพราะผลที่เกิดขึ้นหลังเดินตรวจวัด คือ ถึงเวลาประชุม ๓
อาศรมที่ไร (๓ อาศรมประกอบด้วย อาศรมบรรพชิต อาศรม
อุบาสก อาศรมอุบาสิกา) พวกเราไม่เคยพลาดที่จะได้ฟัง
เรื่องราวที่น่าประทับใจ เกี่ยวกับคำสอนของคุณยายอาจารย์
(มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง) เรื่องคำสอนของพระ
เดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี :

สด จันทสโร) รวมทั้งเรื่องราวที่เป็นเบื้องหลังความสำเร็จของการสร้างวัดพระธรรมกาย ที่ล้วนเกี่ยวพันกับสิ่งที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบพบเห็นตลอดทางที่เดินตรวจวัด บางเรื่องสำคัญถึงขั้นที่พระเดชพระคุณต้องเอาขึ้นธรรมาสน์เทศน์ให้ญาติโยมฟังที่สภาธรรมกาย ในวันอาทิตย์ ที่เดียว

น่าอัศจรรย์ใจที่บางเรื่องท่านสามารถชี้แจงคิดมุมมองได้ลึกซึ้งยืดยาวถึงขั้นที่ **พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อัมมชโย)** นำมาพูดเย้าเล่นก่อนอาราธนาพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัดตชีโวขึ้นเทศน์ว่า เป็นที่ฉนิกาย เพราะวันนี้ลมพัดแรง (เทศน์ติดลม)...

แต่ถ้าเป็นเรื่องสำคัญมากๆ หากไม่รีบสั่งให้แก้ไขจะเกิดความเสียหายแก่ภาพลักษณ์ของวัด รวมไปถึงภาพรวมของพระพุทธศาสนา ท่านจะเรียกประชุมเจ้าหน้าที่ในแผนกที่เกี่ยวข้อง หรือฝ่ายที่เป็นต้นเหตุของเรื่องในคืนวันนั้นทันที อย่างช้าที่สุดคือตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น เพื่อให้ผู้รับผิดชอบรับรู้แล้วรีบนำไปแก้ไขโดยด่วน แต่ก่อนที่จะชี้จุดที่ต้องแก้ไข ท่านมักจะซักเรื่องในอดีตสมัยพุทธกาลบ้าง สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ (สด จันทสโร) ปกครองวัดปากน้ำบ้าง เรื่องที่คุณยายเคยสอนบ้าง ว่าถ้าเรื่องอย่างนั้นๆ เกิดขึ้นแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือครูบาอาจารย์ท่านแก้ไขกันอย่างไร หรือสอนว่าอย่างไร ท่านมักใช้วิธี “ชมก่อนชน” เสมอ

พวกผู้ใกล้ชิดเหตุการณ์ตอนตามขบวนก็ฟังเพลินไป พวกที่รักในการเขียนก็เอาไปเขียนเป็นตำรับตำรา พวกที่ถูกเรียกมาอบรมก็นั่งฟังตาแป่วไม่รู้สึกเสียหน้าอับอายแต่อย่างไร กลับรับนำหลักการหรือวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อนำไปแก้ไขปัญหาและปรับปรุงตนเอง พร้อมทั้งนำไปตักเตือนคนรุ่นใหม่ อาสาสมัครใหม่ ในลักษณะประชุมแผนกบ้าง บอกต่อๆ กันไปบ้าง เพื่อให้ทุกคนสามารถสร้างบุญสร้างบารมีกันได้อย่างเต็มที่ไม่ว่าดตบกบพร่อง

เรื่องราวของคุณยายอาจารย์ที่บันทึกไว้เป็นตอนๆ ที่ใครก็ตามได้อ่านพบในหนังสือเล่มนี้ ทั้งหมดเป็นเรื่องราวที่พวกเราคณะผู้ติดตาม ไปเก็บตกมาบันทึก ตอนที่เดินตามหลังพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัดชีโวบ้าง กราบเรียนถามท่านโดยตรงบ้าง ฟังจากที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรยาย (คุณครูไม่ใหญ่) เล่าไว้ในรายการ “โรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา” บ้าง ตามจากผู้ที่เคยอุปฐากรับใช้ใกล้ชิดคุณยายอาจารย์บ้าง จุดประสงค์เพื่อให้เกิดความปีติยินดีแก่ผู้ที่เคยร่วมบุญบุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกาย มาตั้งแต่เริ่มขุดดินก้อนแรก และให้ผู้ที่มาถึงวัดพระธรรมกายในภายหลังจนถึงปัจจุบัน ได้ตระหนักถึงคุณค่าและพละคุณภาพของคำสอนของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย ว่ามีผลต่อความเจริญเติบโตของวัดพระธรรมกาย และความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนาเพียงไร

เรื่องเดินตรวจวัดในเวลาบ่ายคล้อยถึงเย็นย่านสนรยานี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวเล่าว่า สมัยคุณยายอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ ท่านก็ใช้เวลาตอนเย็นๆ อย่างนี้แหละ ออกตรวจครวัตรของท่าน (สมัยนั้นครวัตรของวัดใช้อาคาร ยามาและส่วนที่ต่อออกมาเป็นเพิงสำหรับหุงข้าวและทำ กับข้าวหม้อใหญ่ๆ)

“ตอนเย็นๆ คุณยายอาจารย์ออกตรวจครวัตรทุกวัน ส่วน หลวงพ่อก็ออกตรวจบริเวณวัดเหมือนกัน บางวันก็พบคุณ ยายเดินอยู่กับอารีพันธ์ซึ่งเป็นอุปัฏฐาก บางวันก็พบตอนที่ อารีพันธ์ขี่สามล้อพาท่านหนึ่งไปดูนั้นดูนี้ภายในวัด ตอนที่ท่าน ยังแข็งแรงมากๆ พอพวกเราสร้างครวัตร สร้างกุฏิคุณยายเสร็จ แล้ว ก็สร้างโน้นสร้างนี่ที่จำเป็นต้องใช้ต่อไป คุณยายท่าน แบ่งเวลานั่งสมาธิแล้วไม่ยอมอยู่ในกุฏิ ไม่ใช่แค่ออกมาจัด ครวัตรอย่างเดียว พอแดดร่มลมตกเวลาประมาณ ๓-๔ โมงเย็น คุณยายยังออกไปแหะหญ้าพรวนดินต้นไม้ต้นไม้ต้นนี้รอบๆ กุฏิของท่าน บางทีทำเลยมาถึงต้นไม้ใกล้ๆ ครวัตร ถ้าได้ พบเห็นท่านทำงานอยู่ หลวงพ่อก็จะแวะเข้าไปทักทาย ถาม นั้นถามนี้ แล้วก็รอฟังคำตอบของท่าน ซึ่งส่วนมากมักจะได้ รับคำตอบสั้นๆ แต่ถึงสั้นก็เป็นถ้อยคำที่บอกถึงภูมิธรรม ความหนักแน่นในธรรมของท่านชัดแจ้ว บางคำตอบกลายเป็นคำถามที่หลวงพ่อดำเนินย้อนกลับมาถามตัวเอง ทบทวน ไปมาแล้วก็ทำให้ต้องรีบเข้ากุฏิไปนั่งสมาธิตัวตั้งที่เดียว”

แม้วันนี้ในทุกตารางนิ้วของบริเวณวัด จะเหลือเพียงรอย
เท้าของคุณยายติดอยู่ในมโนสำนึกและความทรงจำ พระเดช
พระคุณหลวงพ่отัตตชีโวก็ยังออกตรวจวัดเป็นกิจวัตร
ประจำวัน บางวันรับแขกอยู่เพลินๆ พอเหลียวไปเห็นเลข
นาฬิกาบอกเวลา ๕ โมงเย็น ท่านจะรีบพูดตัดบทเรื่องที่กำลัง
พูดคุยอยู่กับแขก แล้วชวนพระลูกศิษย์ออกเดินตรวจ
วัดทันที ผู้เขียนคิดเอาเองด้วยอารมณ์ที่กำลังคิดถึงคุณยาย
อาจารย์เต็มแก่ว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่от่านคงอยาก
ออกมาเดินคิดถึงยาย แล้วถามยายว่า

**“ยาย พระของยายสร้างวัด สร้างพระ สร้างคน ตาม
คำสอนของยายมาได้แค่นี้แล้วนะ ยายจะว่าอย่างไร...
สนใจยายหรือยัง ...”**

วันนี้พวกเราเดินตามหลังพระเดชพระคุณหลวงพ่отามาถึง
กุฏิหลังเก่าของคุณยายอาจารย์ ซึ่งบัดนี้ยังคงได้รับการดูแล
ให้สะอาดเอี่ยมเหมือนเดิม พลันคำบอกเล่าของพระเดช
พระคุณหลวงพ่от ที่เคยเล่าให้ฟังถึงความขยันขันแข็งของ
คุณยาย ก็ผุดขึ้นมาในความคิดคำนึงเป็นฉากๆ

“เมื่อสร้างวัดพระธรรมกายมาได้ประมาณ ๗-๘ ปี วันนั้น
เวลาประมาณ ๓-๔ โมงเย็น หลวงพ่отเดินผ่านกุฏิคุณยาย
ตอนนั้นคุณยายท่านยังแข็งแรงดีมาก ๆ ท่านมักใช้เวลาใน
ตอนเย็นๆ ของแต่ละวัน สำหรับการยัดเส้นยัดสายออก
กำลังกายของท่าน ด้วยการพรวนดินตั้นไม้รอบๆ กุฏิ

วันนั้นท่านกำลังพรวนดินต้นไม้อยู่เพลินๆ หลวงพ่อเดินไปยืนข้างหลังห่างจากท่านประมาณ ๓ วา คุณยายท่านก็ไม่ได้รู้ตัวว่าหลวงพ่อกำลังมายืนอยู่ข้างหลัง ท่านพรวนดินต้นไม้ต้นนั้นอยู่ประมาณสัก ๔-๕ นาที แล้วท่านก็เหลียวมาจะหันไปพรวนดินให้ต้นไม้ต้นอื่นอีก ก็พอดีหันมาเจอหลวงพ่อบ้าง หลวงพ่อก็ทักโดยถามท่านว่า

“ยาย ... ยายอายุมากแล้ว มาพรวนดินต้นไม้ตั้งเยอะอย่างนี้ไม่เหนื่อยหรือ?” ท่านตอบยิ้มๆ “ไม่เหนื่อยหรอกท่านก็ยายทำไปตริกไปเรื่อย ๆ มันก็เลยไม่เหนื่อย”

หลวงพ่อก็ถามยายต่อว่า “ยายตริกเรื่องอะไร?”

คราวนี้คุณยายตอบยาวหน่อยว่า “ยายพรวนดินไปก็มองเข้าสู่ศูนย์กลางกายไป เข้าไปกลางพระธรรมกายระลึกชาติไปดูว่า พระพุทธเจ้าในอดีตแต่ละพระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีของท่านอย่างไร แล้วยายก็เอากการสร้างบารมีของยายเข้าไปเทียบดูว่า เรายังมีข้อบกพร่อง ยังมีความทุ่มเตในการปฏิบัติธรรมที่ห่างจากพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง ยังย่อหย่อนอีกมากน้อยแค่ไหนจะได้ปรับปรุงตัวให้เข้มงวดยิ่ง ๆ ขึ้นไป” คุณยายท่านตอบหลวงพ่อย่างนี้

หลวงพ่อก็ได้ยินแล้วใจมันสะดุ้งวาบ นึกในใจว่า ‘คุณยายของเราสภาพปานนี้ เรียวแรงก็ถดถอยลงมากแล้ว แต่ว่ายังเข้มงวดกวาดขันฝึกตนไม่เลิก พรวนดินไปก็ยิ่งระลึกชาติ

ไปด้วย ตัวเราสิ ... เวลานั่งตั่งท่าเสียดีเชียว แต่ขนาดนั่งตั่ง
ท่าอย่างดียังนั่งหลับบ้างตื่นบ้าง เพราะฉะนั้น เรื่องระลึกชาติ
จึงยังไม่ต้องไปพูดถึง ผู้ที่ฝึกตัวมาดีแล้วเขาเป็นกันอย่างนี้
นี่เอง' ยิ่งคิดก็ยิ่งเกิดความเคารพรักคุณยายมากขึ้น ถ้าไม่
ติดว่าเป็นพระ ไม่ติดด้วยข้อบัญญัติในพระธรรมวินัย หลวง
พ่อคงเข้าไปกราบเท้ายายเสียเดี๋ยวนั้น เมื่อติดด้วยวินัยของ
สงฆ์ว่าทำอย่างนั้นไม่ได้ หลวงพ่อก็ได้แต่นึกกราบนึกเคารพ
บูชาท่านอยู่ในใจ แล้วก็เลยนึกต่อไปอีกว่า

‘โชคดียิ่งหนอ เราเลือกครูเลือกอาจารย์ไม่ผิด ทั้งครูใน
ปัจจุบันของเรา คือ คุณยายอาจารย์ ทั้งบรมครูของเรา คือ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นต้นของวิชาความรู้ทั้งปวง’
แล้วก็เลยนึกไปถึง พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ซึ่ง
เป็นครูบาอาจารย์ของคุณยายอีกที หลวงปู่ท่านเอาชีวิตเป็น
เดิมพัน นั่งสมาธิเข้าไปค้นเอาความรู้เกี่ยวกับวิชาธรรมกาย
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งขาดหายไประยะหนึ่ง ให้ย้อน
กลับมาปรากฏในโลกนี้อีกครั้ง แล้วนำมาสอน นำมา
ถ่ายทอดให้ครูบาอาจารย์ของเรา แล้วก็เลยตกทอดมาถึง
พวกเราในวันนี้’

ตรงนี้หลวงพ่อก็ได้ขบคิดตามมาอีกว่า นักสร้างบารมี
ที่แท้จริง ต้องพยายามไปย้อนดูว่า วันที่ดีที่สุดของ
พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ วันที่ทรงทำความดีอย่างที่สุด ดี
ถึงขนาดทำให้แผ่นดินไหวสะเทือนเลื่อนลั่นนั้น พระองค์ทำ

อย่างไร เพราะแต่ละพระองค์ก็ว่าจะมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปค้นเอาธรรมะมาสอนพระองค์เอง มาสอนชาวโลกได้ จะต้องทรงฝึกพระองค์เองให้ดีที่สุดก่อน ซึ่งการที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีที่สุด ก็มีอยู่ทางเดียว คือ จะต้องทำแต่ละวันในระหว่างนั้นให้ดีที่สุดขึ้นมาให้ได้ ไม่อย่างนั้นแล้ว พระองค์จะเป็นบุคคลที่ดีที่สุดของยุคได้อย่างไร

คราวนี้ก็เลยนึกต่อไปอีกว่า คุณยายอาจารย์ของเรา ท่านเดินตามรอยพระบาทของสมเด็จพระพุฒาจารย์ อดิเรกธรรมาภรณ์ ท่านระลึกชาติไปดูละคร สมเด็จพระพุฒาจารย์ทรงทำแต่ละวันให้ดีที่สุดอย่างไร แล้วคุณยายก็ดูตัวของท่านเอง แล้วทำแต่ละวันของท่านให้ดีที่สุด ตรงนี้หลวงพ่อก็นึกแวบเข้ามาในใจอีกว่า ‘ตัวของเราเองก็บวชมาตั้งหลายพรรษาแล้ว ได้ทำทุกวันให้ดีที่สุดแล้วหรือยัง ก็พบว่าตัวเรายังทำบ้างไม่ทำบ้าง ยังอยู่ในขั้นฝึกตัวระยะต้นๆ ยังกระปรองกระเปร่งอยู่อีกมาก...’

“...ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลวงพ่อก็พยายามที่จะทำทุกวันที่ผ่านมาให้ดีที่สุด แต่พอทำไปๆ บางทีก็ล้าๆ ก็เหนื่อยๆ เหมือนกัน แล้วจะทำอย่างไรให้หายล้า หายเหนื่อยได้เร็วๆ เราเองก็ยังไม่สามารถระลึกชาติได้อย่างที่คุณยายท่านทำ จะไประลึกย้อนดูว่าพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ท่านทำอย่างไร เวลาท่านเหนื่อยท่านล้าในตอนที่ยังบำเพ็ญบารมีเป็นพระโพธิสัตว์ ก็เรายังไปไม่ถึงขนาดนั้น เมื่อระลึกชาติไม่ได้ก็ไม่ได้แต่อ่านหนังสือคัมภีร์โบราณบ้าง ศึกษาพุทธประวัติบ้าง แต่

ว่าก็เป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว เป็นพันปี เป็นหมื่นปี บางเรื่อง
เวลาผ่านไปแล้วเป็นกัปก็มี แต่ละเรื่องแต่ละสถานการณ์
มองแล้วศึกษาแล้วก็ไม่ได้เข้าไปในใจ เหมือนมองภาพครุบา
อาจารย์อย่างคุณยายที่เคยเห็นตัวเห็นตนกันอยู่ทุกเมื่อเชิ่ววัน
หรือภาพของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ
ซึ่งหลวงพ่อกเองเคยได้ไปกราบท่านมาตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่
ซึ่งภาพเหล่านี้ช่วงนี้ดูท่าจะชัดมากกว่า

เมื่อเป็นอย่างนี้ หลวงพ่อกก็เลยหมั่นทบทวนพุทธประวัติ
หมั่นทบทวนประวัติพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ แล้ว
ก็หมั่นทบทวนภาพที่เคยเห็นคุณยายปฏิบัติเป็นกิจวัตร
ประจำวัน ได้พยายามเอาภาพเหล่านั้นมาปะติดปะต่อ
เป็นต้นแบบ เพื่อทำตามให้ได้ พอพยายามทำอย่างนี้เข้า
กำลังใจก็เพิ่มขึ้นมามากมาย ใจมันขึ้นขึ้น ...”

“ในเมื่อเรายังระลึกชาติไม่ได้เหมือนคุณยาย เราก็ทำใน
สิ่งที่พอจะทำได้ง่ายๆ อย่างหนึ่ง คือ ระลึกถึงการกระทำ
ความดีในแต่ละวันที่ผ่านมา นึกเอาแต่ส่วนที่ดี แล้วก็เอามา
เปรียบเทียบกับ การทำความดีของคุณยายแต่ละวัน ที่เคยได้
เห็น ได้รู้ ได้เข้าใจ ซึ่งเมื่อเทียบกันเข้าไปแล้ว แม้จะพบว่ายัง
ห่างกว่าคุณยายอีกมาก ห่างชนิดเทียบไม่ติดฝุ่น แต่ถึง
กระนั้นก็ตาม พอคิดเทียบกันมากเข้าๆ ตัวของเราเองก็เลย
เกิดความรู้สึกว่าจะต้องเตือนตัวเองบ่อยๆ รีบเตือนตั้งแต่ตื่น
ขึ้นมาแต่เช้าเลยทีเดียวว่า ‘วันนี้เราจะต้องทำให้ดีที่สุดกว่า

เมื่อวานนี้ และให้ดีที่สุดว่าเมื่อวันก่อนที่ผ่านมา ถ้าเวลาใดพบว่ามีข้อบกพร่องอะไร ก็เร่งแก้ไขให้เต็มฝีมือทีเดียว จะเดินตามรอยเท้ายาย เหมือนที่ยายเดินตามรอยเท้าหลวงปู่ วัดปากน้ำ เดินตามรอยพระบาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นทีเดียว’...”

เวลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังเล่าถึงเรื่องอะไรให้ลูกศิษย์หรือใครๆ ฟัง ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะไม่โน้มเอาหลักธรรมมาผูกพันกับเรื่อง แล้ววิเคราะห์เจาะลึกให้ผู้ฟังเข้าใจแจ่มแจ้งถึงสัจธรรม และเกิดกำลังใจที่จะปฏิบัติธรรมให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ท่านสั่งพวกเราเสมอว่า “เวลาพูดธรรมะต้องเอาหลังอิงต้นโพธิ์ไว้เสมอ” ต้นโพธิ์ของท่านคือ คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง

ตัดตอนจากพระธรรมเทศนา วันอาทิตย์ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย กรุงเทพมหานคร